

[Skatteministeren]

dige opfattelse. Jeg synes nemlig tværtimod, at man kunne beskyldte mig for at optræde som selvbestaltet dommer, hvis jeg med alle midler søgte at få omgjort den afgørelse, som en uafhængig myndighed træffer, bare fordi den går imod administrationens hidtidige praksis eller fortolkning. Det forhold bliver i øvrigt så meget desto tydeligere, hvis kompetencen til at anke overføres til Ligningsrådet, der jo i adskillige tilfælde selv har været inddraget i den afgørelse, som nu er blevet omgjort. Derfor er regeringen overordentlig tilfreds med, at et flertal i Folketinget har afvist SF's forslag.

Lad mig slutte med at sige, når nu debatten ser ud til at være ved sin afslutning, at den debat, vi har haft, egentlig har en karakter, som jeg forudså allerede i november 1987. Jeg sagde ved den lejlighed, og nu citerer jeg fra sp. 1246 i Folketingets forhandlinger, 1. samling, 1987-88:

»Ja, jeg kan allerede nu forestille mig, at hr. Jøns Thoft så ved mange forskellige lejligheder ville rejse debatter i folketingssalen om, hvorvidt skatteministerens afgørelse om anke eller ikke anke i en given sag nu også var korrekt. Det synes jeg ville være en politisering af skattesagers behandling, som er dybt, dybt betænkelig.«

Det sagde jeg faktisk den 4. november 1987. Det er lige præcis gået sådan, og det er derfor, jeg i sin tid fremsatte forslag om, at afgørelsen af, hvorvidt sager skal indbringes for en højere instans, egentlig burde ligge i et uafhængigt ap-pelnavn, som ikke kunne gøres til genstand for den politisering, som det nu er blevet tilfældet. Men selvfølgelig har jeg taget til efterretning, at et flertal har sagt, at det er ministerens ansvar, og det ansvar vil jeg selvfølgelig gerne leve op til ud fra det hovedprincip, som jeg har tilkendegivet.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Ud over, at det er ministerens ansvar, skal ministeren efter ministeransvarlighedsloven også stå til ansvar over for Folketinget for den måde, han forvalter det på, og vi synes egentlig, det mest beskæmmende er, at et folketingsflertal stiltiende har accepteret, at en skatteminister har lavet en forvaltning, der er i dyb modstrid med det, der har været hensigten med lovgivningen. Hvis ministeren så endda havde le-

vet op til sine egne principper i det lovforslag, som et folketingsflertal afviste i 1987 som værende for vidtgående! I det lovforslag skriver ministeren, at principielle sager og sager af vidtrækkende økonomisk betydning skal ankes. Men det har ministeren end ikke ønsket.

Når ministeren siger, at der ikke er nogen garanti for, at sagen vindes, hvis man anker, er jeg selvfølgelig enig. Jeg er også fuldstændig enig med ministeren i, at man ikke bare skal tage bind for øjnene og anke sager. Så langt er der ingen forskel os imellem. Men når der foreligger en sagkyndig rådgivning, der skønner, at sagen vil kunne vindes, og at man vil kunne skaffe et provenu, må det være en ministers pligt, hvis ikke der er helt specielle ting, der gør sig gældende, at følge den indstilling.

Jeg synes i øvrigt, at det var beskæmmende i ministerens sidste indlæg at opleve – sådan var min oplevelse i hvert fald – en dyb mistillid til egne rådgivere. Ministeren gav udtryk for, at han mente, at hans egne rådgivere var inhabile. Med den opfattelse forstår jeg godt, at ministeren måske føler sig i stand til at være dommer over alt. Det synes jeg er beskæmmende, og det synes jeg måske er endnu et udtryk for, at ministeren stiller sig over alle andre instanser i disse sager. Det beklager jeg. Jeg synes, det er bekymrende.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Vi fik ikke ministerens konkrete svar på, hvor mange sager dette drejede sig om, men vi fik da i hvert fald lokket ministeren så langt som til at sige, at det ikke er noget forfærdelig stort antal.

Hr. Stavad var ude med et bud før, som ikke blev afkræftet, nemlig at det antal sager, som bliver anket på skatteministerens foranledning, og som bliver gennemført som ankesager og behandlet ved landsretten, var i størrelsesordenen en halv snes sager om året. Det er ikke just det, skatteministeren har søgt at give udtryk for hverken i løbet af denne debat eller i løbet af tidligere debatter om samme emne. Der har talen været om denne mængde af uskyldige skatteydere, der har været trukket gennem skattesystemet.

Jeg vil godt spørge skatteministeren, om han kan oplyse Folketinget om, hvor mange sager skatteministeren har anket fra Landsskatteretten til landsretten i 1988 og i den tid, der forelø-